

HABERLER HABERLER

İÇİNDEKİLER

Durum	1
14 Mayıs Eczacılık Günü 148. Yıl Kutlamaları	7
III. Sanatçı Eczacılar Gecesi	14
Şu Üretim İşİ	16
Sağlık Politikasından Sağlık Borsasına	19
Düşünüyorum da	23
Sağlık Hizmetleri ve Hizmetçi Personel Dağılım Politikaları	24
Avrupa'daki Klinik Eczacılık Eğitimi ..	29
AIDS - Kazanılmış İmmün Yetmezlik Sendromu	31
Sukralfat	39
İkinci Jenerasyon Antidepresanlar	42
İlaçların Farmakokinetiği Üzerine Hastalıkların Etkisi — II	49
Dudak Mukozasının Güneşten Korunması	51
Suda Boğulma Durumunda Yaşama Döndürme	52
Gençlikte Sadece Bir Kez Güneş Yanığı Dahı Kanseri Riskini Arttırır	52
Kozmetik Amaçla Kullanılan UVB Kaynaklarının Riski	53
Bilgimizi Tazeleyelim	55
TEB Yardımlaşma Sandığı Son Durumu	56
Birlikten Haberler	59

14 MAYIS VE ABACI KEBECİ SEN NECİ?

Sözülüklerde bayram "ulusal ya da dinsel bakımdan önemli olan ve kutlanan gün ya da günler" olarak tanımlanmaktadır.

Bu bakımdan da tarih boyu toplumsal davranış biçimleri olarak kutlanagelmıştır. İnsanoğlu, hemen her fırsatta bir bayram yapma olanağını yaratmış ve dileğini sevincini, onurunu, talebini simgeleştirmiştir her yılın belirli günlerinde. Bir bayrama fırsat yaratılabilmek için toplumsal bir yaşamın sürekliliği gerekir. Bu da, ancak özgül bir emek sürecinde var olabilmektedir. Emek süreci ürün veya ürünlerinin yaratımını, paylaşımını ve sürekliliğini kapsar.

Denlebilir ki, bu anlatılanların neresi sözlükteki ulusal ya da dinsel öneme sahip bir günün kutlanması ile ilgili tanımlara paralellik göstermektedir.

İşte, ulusal kurtuluş için verilen büyük savaşlarımız ve işte onu simgeleyen, dönüm noktalarını belirleyen günlerde kuttaya geldığımız bayramlar.

Hangisi, toplumsal yaşam sürecinden kopuktur. Hangisi, üretim süreçlerinde ulusların birbirine ekonomik bakımdan efendiliklerini kabul ettirebilme uğraşlarının ötesindedir.

Osmanlı mülkünün, anamalcı ülkeler tarafından paylaşımı çabaları ancak, yepyeni bir ülkenin ve ulusun "doğunun mazlum ülkelerine" örnek olabilecek bir biçimde doğuşu ile sonuçlanmıştır. İşte kendi yarattığını, ürettiğini, işgücünü, emeğini sömürmenin haklı onurunu 64 yıldır kutlama fırsatını böylece gerçekleştirmiştir Anadolu İnsanı.

Yine ülkemizde, dinsel bayramların teması için, üretilenin hakça pay edilmesini öğrenme yolunda insanın özvarlığını terbiye etmesi esasında dayanır denmektedir çoğu kez.

Bu özdeşlikler bağlamında görülür ki, toplumsal emek süreci hem yaratılmak, hem de sürdürülmek zorundadır. Bu süreç, toplumun çalışanları, didinenleri yapılandırır. Bunlar çoğu kez yaptıkları işin ehil, yani meslek sahibi kişilerdir. Toprağını işleyen çiftçi, fabrikaların çarkını çeviren işçi, sağlığımızın hizmet üretimini yapan eczacı, hekim ve benzeri onlarca örnek yaratıklarıyla, ürettikleriyle toplumsal emek sürecinin motor gövdeleridir, civatalarıdır, dişlileridir.

Öyleyse, bu yaşam ağacının her bir yaprağı, dalı "toplumsal emek sürecinde ortaya konulan ortak ürünlerin paylaşımındaki eşitliği belirlemek ve moral gücü artırarak emek üretkenliğinin devamını sağlamak için" ortak veya kendilerine özgü bayramlar da kutlalar yılın belirli zamanlarında.

Sayılanların herbirinin bir bayramı vardır ve biz eczacıların da 1968'den bu yana bazen bayram, bazen gün adıyla kutlaya geldiğimiz bir 14 Mayıs'ımız vardır.

Eczacılar, kendi alanlarına yönelik emek ürünleri yaratırlar. Bu ürünler ilaçtır, bilgidir, hizmettir. Kısacası, sağlığın en önemli temel taşları arasındaki değerler üretilir eczacılık mesleğinde. Sonra bu üretilenler devletin, halkın ve meslek üyelerinin yararına bir denge içerisinde hakça paylaşılmak zorunluluğundadır eczacılık yasalarına göre. Ve sonra, eczacılar bu sorumlulukları

nedeniyle, kendi paylarına düşen sağlık hizmetini kollamak, gözetmek, iyileştirmek ve en iyisiyle sürdürülebilmek için "sağlık terörizmi" karşısında önemli bir engel oluştururlar tüm meslek yaşamları boyu. Dahası da, her 14 Mayıs'ta gün olarak, bayram olarak bir durum değerlendirmesi yaparlar. Eni boyu konularını, konularını gözden geçirerek bir sonraki yılın programını ve moral değerlerini toplumsal ve mesleki ilkeler bazında inşa ederler.

14 Mayıs'ın nüfus kağıdının çıkarılışının 19'uncusu, yaşının da 148'incisini kutladık bu yıl.

Gördük ki, sorunların onarcası çözülmüş veya çözümlenme yolundayken yeni yüzlerce de doğmuş.

Gördük ki, sağlığın sağlıksız yürütülen birçok hizmeti düzeltilmeye çalışırken, birçok yeni tabular, putlar da üretmekte, üretilmekte.

Gördük ki, yıllardır söylenen sağlık ve ilaç şarkılarının toplum yararına olmayan ağır aksak makamları daha tiz perdeden ehli-ail ve ehil-sanilerce daha da bir keyf ile ve sanki umursamazcasına terennüm ettirilmekte.

Ve yine gördük ki, bu defone seslere karşı çıkmak, şarkıları koro halinde okuyabilmek için yaptığımız her ifiraz bir "millî münafıklık" olarak sayılmakta.

Velhasılı, "sihhat ve içtimal muavenet işleriyle ilgili manzarı-ı umumî" olan pek parlak görülmekte bu 14 Mayıs'ta da.

Bu işler böyledir amma..., hiç de aynen ve böylece sürmesi gerekmemektedir.

O nedenle eczacılar dün olduğu gibi bugün ve yarınlarda da gene her yararlı ve doğru anlayışın gelişimin yanında olmaya devam edecekler.

Doğru bildiğini, ürettiğini sonuna kadar savunarak, varsa kendi yanlışlarını da saptayıp, düzelterek toplumun hizmetine sunacaktır. Bu meslek bilinci ve sorumluluğu toplumsal bilincin gelişimiyle daha yüksek düzeylere gün be gün taşıyıp

durmaktadır ve yasaların amir hükümlerince de garanti altına alınmıştır.

Şimdi, bu kelamdan tüm esinlenenlere sağlığımız konusunda iyiyi ve doğruyu yaratmanın sıcağın ezcacı elleri uzatılmaktadır.

Ve şimdi, uzatılmış elleri tutmasını bilmeyenlerin her halde yarınlarda abacı kebeci sen neçli? sorusuna verecek bir yanıtı da olamayacaktır.

Pek mi çok şey düşünüyorum.

Bilmem ki?

Diye kendi kendime sorarken başka esinler geldi fakildi "Durum" satırına.

Gazeteci O. Bursalı "Cumhuriyet Bilim ve Teknik" in "Haftanın Gündemi" adlı baş yazısında.

"Halk sağlığının korunmasında tek sorumlu tartışmasız devlettir. Hastahaneleri vardır, doktorları vardır, sağlık ocakları vardır, enstitüleri, görevlileri vardır. Hepsinin üzerinde, "bakanı" vardır.

Halkın ödediği vergilerle finanse edilen bu devasa örgütün temel görevi, bu ülke insanlarının yaşamlarını sağlıklı sürdürmeleri ve yeni nesillerin sağlıklı büyümeleri için gerekeni yapmaktır.

Bunları bilmeyen yok. Aslına bakarsanız, bunları yazmanın gereği de yok, diyebilirsiniz. Ama öyle değil. Bugün çok çok temel, en basit konularda dahi ortak bir dil geliştirebilmiş değiliz.

Artık hiç konuşulmaması, ortak değerler olarak kabul edilmesi gereken kavramların çoğuna yabancıyız. Bunları aşip da daha üst düzeyde değerler bir türlü gündeme gelemiyor. Yaşama karşı savaşıyoruz." diye yazıyor.

Neden böyle bir alıntıya gerek duyuldu diye sorulacak olunursa cevabım şudur:

TEB-Haberler gibi aylık mesleki bir derginin "Durum" yazılarında dile gelen "en basit konu-

larda dahi ortak bir dil geliştirme" sorunu ve özlemine dair görüşler artık günlük bir gazetenin haftalık bilim, teknik ekinde bile kamuya mal edilir olmuştur. Ve daha da önemlisi o başyazıda bahsedilen bakanlığın en yüksek katı ile TEB'in yaptığı bir toplantının kırık dökük anıları birden tarafımdan hatırlanvermiştir.

Toplantı gündemin köşetaşını sağlık, ilaç, eczacılık sorunlarımızla ilgili konularda karşılıklı iknaya dayalı bir ortak dilin kalıcı, yapıcı bir diyalogdan geçmesi oluşturuyordu.

TEB'in ak saçlı başkanı, sakın bir ses tonu, bilimsel bir yaklaşım ve açık yürek ve sözlülükle yukarıdaki gündem maddesinin özüne TEB'in nasıl baktığını anlatıyordu. Makam, yüksek düzeydeki yöneticiler ve TEB'in yöneticileri de konuşmayı dinliyorlardı.

Sonrasında ise, önce sert bir ses tonu ve giderek yükselen bir gerilimli tondaki bir karşı cevabı dinlemeye sıra geldi.

Diyalogun tek tarafı olamayacağı, bunun olsa olsa monolog olacağı mesleki alanla ilgili gazetelerde her gün demeçlerin yer almaması gerektiği TEB'in muhatap olmadığı bir çok örnekle TEB'in özdeşleştirilmesi minvalinde anlatıldı da, anlatıldı ve sonuçta böyle seslerin çıkmaması koşuluyla her türlü diyalogun kurulabileceği bildirildi.

Tepek gelmedi mi böylesi çıkışa, geldi ve azar işilmeye değil sorunları tartışılmaya çözümler aranmaya gelindiği ifade edildi.

Bu ve bu gibi inişli, çıkışlı, yorgunu yokuşa koşuşlu bir yığın konuşma dönme dolabında toplantı sürdü gitti.

Toplantının süreci içinde kimi konuşmalara katılırken aklıma önemini hiç bir zaman yitirmeyen bir soru bir kez daha geldi fakildi.

TEB ve benzeri kuruluşlar kimdir? İşlevleri ne-

lerdir, anayasa ne emreder ve bu kuruluşlar bu çerçevede ne yaparlar? Oz olarak da demokrasi içinde yerlerimiz hangi konumlardadır?

Anayasanın 135. maddesi TEB ve benzeri kuruluşları kamu kurumu niteliğinde meslek kuruluşları olarak tanımlamıştır. Yani mesleki konum ve ilgili sanayi sektörleri açısından kamu görevini yerine getirmekle ödevlendirmiştir.

TEB ve benzeri meslek kuruluşları özel yasaları ile birlik ve organları ile mesleği kamu yarar ve çıkarları yönünde nasıl yönetmeleri gerektiği açısından hukuki bir teşkilatlanmaya tabi kılınmıştır.

Bu meslek kuruluşları, kendi meslek alanları içindeki en geniş meslek üyelerini kucaklayan, şemsiyesi altına alan bir örgütlenme düzeyindedir. Yani birer kitle örgütü, kurumu durumundadır. Bu yapılanmanın içinde bir mozaiğe gibi her cinsten, her görüşten, her vicdani inanıştan meslek üyesi eşit koşullar çerçevesinde meslek odalarına, birliklerine seçme, seçilme, mesleğini uygulayabilme ve mesleki alanı ile bunlarla ilgili olan her sektör çerçevesinde konuşma, yazışma, görüş bildirme, görüş yayma ve benzeri haklara sahiptir. Yani bu yapılanma, üyelerinin yasal hakları sonucu birer demokratik örgüttür. Sonuçta, meslek kuruluşları birer demokratik kitle örgütleri olma durumundadır.

Kısacası, bu kuruluşlar güçlerini demokrasiden, anayasadan ve yasalardan almaktadır.

TEB yasasında (6643) Birliğin görevlerinin bildirildiği maddelerden birinde "Halkın, devletin ve meslek üyelerinin hak ve çıkarlarını ortaklaştırmak, gözetmek ve ilerletmek" ödevi verilmiş bulunmaktadır. Ve TEB, bu görevini yerine getirmeye çalıştığında; bunun için yazı ile, çizgi ile, sözlü olarak bir uyarı, bir öneri gündeme getirdiğinde anayasa emri olarak dinlenmek durumundadır. Azarlanmak değil...

Tarih hep göstermiştir ki, toplumların demokratikleşmeleri oranında ve demokrasi anlayışına ortak sahip çıkış derecesinde ülkeler ilerlemiştir.

Refah toplumları, toplumsal işbirlikleri kurulabilmiştir. Bu anlayışın aksine gündeme getiren anlayışlar da hüsrana uğramışlardır.

Sağlık konusunda, ilaç konusunda, eczacılık mesleği konusunda söylenenler, eleştirilenler, öneri ve önlemler ve bunları dile getiren yöneticiler hiç bir zaman özel çıkar kaygıları ile hareket etmezler. Çünkü söylenenlerde halkın, devletin, meslek üyelerinin haklarını, çıkarlarını savunan bunları bütünleştirmeye çalışan bir çabanın gayreti vardır. Öyleyse, devletin çıkarını da korumakla ödevlendirilmiş bir kuruma o devlet karşı çıkıp "susunuz" diyemez, dememelidir!

Öyleyse, halkın refahı, sağlığı adına bir eleştiri bir talep bununla ödevli bir kurum tarafından gündeme getiriyorsa devletin yapması gelen öncelikli işlerden biri azarlama cüreti içine girmeden dinlemek ve değerlendirmektir.

Öyleyse, sağlık hizmetinin en önemli dışillerinden birisi olan eczacıların o hizmetin daha iyileştirilmesi ile ilgili bir talebi gündeme getiriliyorsa halk sağlığının korunmasında tartışmasız birincil sorumluluğu olan devletin bu talebi susturmadan değerlendirmesi gerekir.

Öyleyse, yol ayrımı ile yol bitişiminin kritik noktası bir tek büyük kurumla birleşmektir. O da demokrasidir.

Şimdi hepimize düşen görev demokrasye sahip çıkmaktır. Onu açlandırmaktır. Sorunların çözümünü ile ilgili farklı görüşleri bile olsa sabırlı bunları dinleyebilmek, tartışabilmek ve aklın yolunun sibernetik düzenlenmesini tesis edebilmektir.

Toplantıdan çıktık. Gök mavimsi ve güneş demokrasisi kadar sıcak ve yakıcıydı. Canlar sikkimiydi diye düşündüm bir an. Sikkim olmaya hakkımız yoktu. Anlatılabilmek ve dinletilebilmek için demokrasi için yürünecek yol uzundu ve sabır gerekiyordu...

Bir başka güzellik sergileniyordu İzmir'in Haziran sıcaklarında. İnsana saygının, sevginin en

güzel anlatım biçimli olan görsel ve dinletli sanat dallarında sağlık emekçisi eczacıların katkılarının hangi boyutlara ulaştığı 3. Sanatçı Eczacılar Gecesinde yeniden gündeme geliyordu.

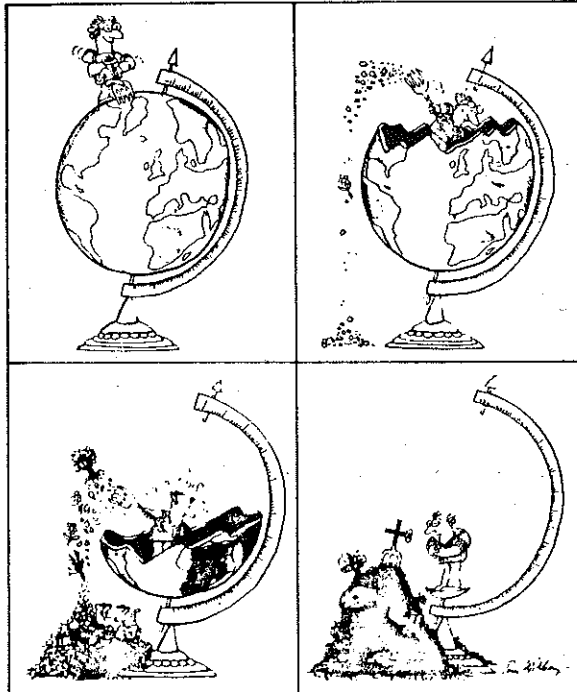
İzmir Odası yöneticilerinin canla, başla, içten ve insana, insanlarımıza saygısının en güzel ifadesini oluşturan bir düzenleme çabası.

Atatürk Kültür Merkezinin insanda saygı, ürperti oluşturan dev sahnesinde bir boydan bir boya "Barış İçin Sanat İnsan İçin Sağlık" yazısı altında genç eczacı öğrencilerinin eczacı abla ve abileriyle beraber tok sesle ve yürekten inanarak söyledikleri Anadolu'lu ozanların, ustaların şîirleri, sesleri, solukları. Korolar, piyano resitalle-

ri, telli ve vurgulu sazlarla ustalıklarını sergileyenler besteleriyle, şîirleriyle yeni boyutları, solukları anlatanlar, resimlerle, karikatürüyle çizenler, diller, fotoğraflarla yaşamı görünülleyenler, romanıyla, öyküleriyle denemeleriyle yazanlar ve daha benzeri onlarcası ve ak saçlı başkanın tanımladığı gibi insanı insan yapan sağlıklı yaşam hakkının kazanım savaşındaki eczacı neferlerin yeni bir üretim boyutunda toplumsal ilerlemeye yaptıkları sanatsal ve kültürel etkinliklerin sürekliliğinin simgeleşmesi.

Ne güzel yazan, çizen, söyleyen dinleten eller. Ne güzel dinleyen, coşkulanan ve yine bir üretimin paylaşımını kucaklayanlar. Ellere, gözlere, kulaklara sağlık!

Yrd. Doç. Dr. Nurettin ABACIOĞLU
Genel Sekreter

Wikborg Tom